

шовъ, за да бждатъ пуснати да нападнатъ на руския мостъ, напримѣръ въ момента на паниката послѣ второто сражение подъ Плѣвенъ!

Колко много пропуснати благоприятни случаи!...

И така, първоначалнитѣ наши разпореждания ние отдавахме съ завързани очи и запушени уши, като всѣцѣло се довърихме на прѣстарѣлия сердаръ, прѣклонната възраст на когото не съотвѣтствуваше вече на дѣйствителнитѣ потребности на съврѣменното командване. Съсрѣдоточението на рускитѣ войски въ Румжния се извършваше така, щото ние за него нѣмахме нито най-малкитѣ свѣдѣния, пъкъ и не си давахме даже трудъ да слѣдимъ за това въ европейскитѣ вѣстници. Пъкъ и всичкитѣ тѣзи свѣдѣния, споредъ моето мнѣние, ни най-малко не биха могли нито да повлияятъ нито да прѣдотвратятъ операциитѣ, които по-рано, по единъ най-абсолютенъ начинъ, сж били прѣцѣнени отъ военното искусство.

Само въ втората половина на мѣсець юний ние почнахме да чувствуваме приближаването на противника, но никакъ не знаехме още нито широчината на фронта на неговия настѣпателенъ маршъ, нито пунктоветѣ на неговото съсрѣдоточаване.

Единъ день — това бѣше, ако се не лъжа, 13 юний, — трѣбваше азъ съ своя ескадронъ да съпроваждамъ принцъ Хасанъ, който се завръщаше въ Варна при своята египетска дивизия, оставена тамъ за малко до като той дойде въ Шуменъ да се прѣдстави на главнокомандующия. Началникътъ на нашата дивизия, Фуалъ-паша,*) при завръщането ни отъ Каспичанската станция, до кждѣто бѣхме прѣпроводили принца, ме взе при него въ пайтона си и

*) Макаръ че сме едноименници съ него, но не сме сродници.